

het grootste deel van de Amsterdamsche Vroedschappen en de aanzienlijkste burgers der stad, zouden verschijnen, op het kostelijkst worden ingericht. Dr. Coster had bijna al zijne vrienden om zich heen verzameld. Met algemeene instemming werd besloten, dat de Academie zich geene kosten ontzien zou, dat de tooneelzaal zou worden gestoffeerd met de heerlijkste zaken, dat de wanden behangen zouden worden met tapijten en de vloer met rood laken bekleed, daar alleen de deftigste burgers tot deze gala-vertooning zouden worden uitgenoodigd. Daarna begon Coster voor de historische tafereelen van Donderdag aanstalten te maken, omdat, dank zij den ijver van Bredero, de optocht te water met de steigerschuiten voor den volgenden middag reeds geheel was voorbereid.

— „Gerbrand! — fluisterde hij zijn vriend in 't oor. — „Laat mij verder de besogne maar over? Je hebt je wakker gekweten! Neem rust! Je hasardeert je gezondheid! Morgen zullen wij verder voorzien!”

Bredero gaf toe. Hij gevoelde zekere loomheid. De ongewone drukte had hem sterk aangegrepen. De heerlijke frischheid van den Mei-avond verkwikte hem echter, toen hij buiten kwam, en zeer rustig huiswaarts wandelde. Voor het eerst na langen tijd had hij de kwellende gedachten, die hem teisterden, had hij Madalena een oogenblik vergeten. Zoo hij maar de flinkheid en veerkracht van vroegere dagen mocht terugwinnen — zou hij zich op nieuw doen gelden. Toen hij den Dam bereikte, bleef hij een oogenblik stil staan. Er heerschte groote beweging op het plein. De Broeders: In liefde Bloeiende voltooiden de versieringen en zegebogen voor de blijde inkomste des Prinsen. De duisternis was gevallen, er werd bij fakkellicht gewerkt. Eene eigenaardige aandoening maakte zich van hem meester. Hoewel vermoeid en naar rust verlangende, greep hem een zonderlinge dorst naar genot aan. De zachte lentezwoelte, zijne overspannen zenuwen, de zekerheid, dat de Academie ook door zijne medewerking zou triomfeeren, stemden hem tot eene opgewondenheid, die met alle vermoeienis spotte.

Hij stond bij het Raadhuis, en zag uit de verte de verlichte vensters van het hem zoo goed bekende burgerlogement: De Hont in de Pot. Eene kanne wijns zou hem nu deugd doen. Ijsbrand Colijn placht er goed van te zijn voorzien. Een kwartier later of vroeger ter ruste zou hem geene bijzondere schade berokkenen. Hij was nu voor het eerst weer flink en levenslustig, hij snakke naar het zoete gezelschap, 't welk hij zoo lang had moeten missen. Toen hij de deur der taveerne opende, bemerkte hij, dat er vrij wat bezoekers bij de ramen zaten, om de voorbereiding tot het feest op den Dam waar te nemen.

Hij zette zich in een der leunstoelen bij den haard zonder vuur, en zag om, of hij het aardig kopje van Elsje Ijsbrands niet ergens mocht ontdekken. Twee dienstmaagden en de bierknecht liepen met pullen en stoopen rond. Eindelijk vertoonde zich het koornblonde hoofd van Elsje om den hoek van de kelderkamer. Hij wenkte haar met de hand. Schielijk op hem toetredend riep zij: